

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Hristos a înviat!

Creștinii Sfântului Toma Curajosul

Nicolae PINTILIE | Sursa: doxologia.ro

lepele nopții pline de lumină au fost trăite de către creștinii din lumea întreagă. Mai mult sau mai puțini pregătiți, toți am fost cu lumânarea, dar și cu inima palpând lângă Hristos, Acel Hristos pe care l-am așezat în mormântul rece și gol. „Astăzi mă îngrop împreună cu Tine, Hristoase, mâine înviez împreună cu Tine” – am cântat cu toții. „Hristos a Înviat!” a adus și onora, și altora bucurie pe chip, bucurie ce am prelungit-o în dumnezeiasca Liturghie, dar și în liniștea căminului.

Spunea un părinte contemporan că viața noastră se desfășoară între un Paști și altul. Totul ține de felul în care reușim să prelungim noaptea de Paști în viața noastră, pentru că viața sfinților nu este altceva decât o Înviere prelungită. Dacă deschidem primele pagini ale cărții Faptele Apostolilor, cuprinsă în Sfânta Scriptură, vom observa tocmai această stare de înviere. Dacă la sfârșitul Evangheliilor îi găsim pe Apostoli ascunși de frica iudeilor – Sfântul Efreem Sirul spune că stăteau ascunși de frica morții lor personale – în Faptele Apostolilor îi găsim în rugăciune și Euharistie, deci în stare de înviere.

Ce credeți că fost în mintea unor bărbați trecuți de jumătatea vieții, să ia toiașul de capăt și să străbată lumea? Tocmai această stare a Învierii Mântuitorului Iisus Hristos! Au crezut cu toată ființa lor că Răstignitul a devenit Înviatul și au dus această credință până la marginea pământului, așa cum spun Faptele Apostolilor. Mulți s-au întreat la ce se referea Sfântul Evanghelist Luca, prin expresia „marginea pământului”? De-a lungul istoriei au fost încercate mai multe explicații, dintre care cea mai plauzibilă se referă la faptul că Imperiul Roman și limitele sale erau considerate „oikoumenei” – „lumea”, iar ce era dincolo de granița imperială era marginea pământului. Alți teologi s-au gândit la posibilitatea propovăduirii Sfântului Apostol Pavel în Spania, la marginea continentului european.

La sfârșitul secolului al IV-lea, un document sirian numit Constituțiile Sfinților Apostoli aduce lumină în interpretarea textului „până la marginea pământului”. Autorul necunoscut menționează că Apostolul Toma a trecut dincolo de „marginea pământului, vest-

ind Evanghelia Învierii neamurilor din țara Parților și Inzilor”. Ne putem întreba, de ce Sfântul Toma a înaintat în Orient, pe când toți ceilalți apostoli au ales nordul Africii, Asia Mică și Europa? Nebunie? Curaj? Credință, când noi îl numim „Toma necredinciosul”?

Toma „curajosul”

Și, totuși, nu toată creștinătatea îl numește „necredinciosul”! Undeva, pe coasta vestică a Indiei, în două provincii – Malabar și Malannkar, Sfântul Toma este „curajosul”! „Curajosul”, pentru că a fost singurul care a avut curaj să sfideze amenințarea evreilor. Dacă toți erau ascunși de vineri seara, Sfântul Toma – după tradiția malabareză – a venit să vadă ce s-a întâmplat la mormântul din Ghetsimani. Așa se înțelege din faptul că el lipsea în dimineața Învierii, când Hristos s-a arătat apostolilor care erau ascunși. Sfântul a sfidat moartea și a ieșit din ascunzătoare cu prețul vieții, fiind conștient că toți apostolii lui Iisus erau căutați de farisei și de către bătrânii poporului. A mers spre mormânt, dar a văzut paza și soldații și nu s-a apropiat. Când s-a întors, i-a găsit pe frați plini de speranță – Domnul înviate!

Deci, „curajosul” și nu „necredinciosul”! Credința și curajul, au făcut ca apostolul să ia altă direcție – India. După o viață de propovăduire, în jurul anului 72, Sfântul Toma și-a încredințat obștea în mâinile lui Dumnezeu, el primind cununa martirului. A lăsat în urmă o Biserică puternică, ce a făcut față vitregiei istoriei.

Creștinii „curajoși” din India

Când spunem India, ne gândim la hinduism, budism, Taj Mahal, aglomerație și vaci pe stradă – și, mai puțin la creștinism. Și, totuși, există creștini în India. În cele două provincii de pe coasta vestică, Malabar și Malannkar,

trăiesc aproximativ două milioane de creștini! Creștini ce moștenesc ceva din curajul apostolului Toma, care a semănat aici credința Învierii. Au venit peste ei regii hinduși, iar tomiții au rămas în picioare. Apoi mogulii musulmani și cumplitele lor persecuții, dar creștinii

Sfântului Toma nu s-au mișcat din loc. La jumătatea secolului la XVI-lea au venit și creștinii occidentali, care au încercat să-i facă să se unească cu Roma latină. Și au spus „nu” – „noi rămânem în credința părintelui nostru Toma, care a murit pentru credința poporului”!

În mulțimea templelor hinduse și a sinagogilor musulmane, smerite sunt mănăstirile și bisericile creștinilor tomiți. Majoritatea creștinilor locuiesc în bordeie de pământ acoperite cu vegetație, dar au biserici de piatră. Poate este unul dintre puținele locuri din lume în care preoții creștini slujesc desculți... ca să fie solidari cu majoritatea comunității, care este sub pragul sărăciei din India! În aceste condiții dure, bisericile sunt pline, când se oficiază botezul în Sâmbăta Mare din săptămâna Sfințelor Pătimiri – sute de noi creștini îmbracă haina cea albă a neofitilor! Neștiutori de carte, cu lipsuri de hrană și medicamente evidente, tomiții din Malabar și Malannkar se împărtășesc cu sutele, în fiecare duminică!

Sistemul de caste hinduse i-a împins la marginea societății, numindu-i paria, fapt ce le-a interzis dreptul la educație. Multă vreme, creștinii tomiți au avut interzis în școlile publice indiene. Dar, s-au ținut de Evanghelie, de comoara pe care le-a lăsat-o Sfântul Apostol Toma. Astăzi, a fi creștin în India este un gest de curaj – cum ar putea fi altfel, dacă apostolul lor a fost „Toma Curajosul”?

Penticostarul, perioada bucuriei duhovnicești

Radu Alexandru | Sursa: crestinortodox.ro

Biserica Ortodoxă se află în perioada Penticostarului. Aceasta este, pe lângă Triod și Octoih, una din cele trei perioade ale Anului Bisericesc. Penticostarul începe în Duminica Învierii Domnului și se încheie în Duminica Pogorârii Sfântului Duh sau Duminica Cincizecimii.

Tot Penticostar se numește și **cartea de slujbă** care cuprinde toate rânduielile liturgice din această perioadă. Numele Penticostarului, „Pentikostarion”, i se trage tocmai de la perioadă ale cărei cântări le cuprinde, numită cincizecime, iar în grecește „pentikosti”. El conține „cântările de veselie ale Învierii lui Hristos în care se vedește pre-tutindenea bucuria cea mare a creștinului”, cântările pentru slujbele praznicului Înălțării și pentru cel al Rusaliilor, precum și pe cele ale duminicilor și tuturor zilelor acestei perioade.

Penticostarul este una din cele trei cărți de cult ce se folosesc în Biserică în cursul unui an bisericesc (Octoih Triod și Penticostar), având o structură asemănătoare cu celelalte două cărți, cuprinzând (în special) cântările pentru slujbele de la Vecernie și Utrenie. El începe cu cântările slujbei de la Sfintele Paști, ce se continuă în toată Săptămâna luminată, și se încheie cu cântările slujbelor din Duminică Tuturor Sfinților.

În Penticostar avem cântările pentru slujbele a trei mari praznice împărătești. La început, se găsesc cântările rânduite pentru slujbele de la Sfintele Paști. Mergând pe firul Penticostarului, după patruzeci de zile de la Paști se găsesc cântările slujbelor de la Înălțarea Domnului, iar la cincizeci de zile cele

pentru slujbele de la Pogorârea Duhului Sfânt. Aceste trei mari sărbători sunt cele care dau tonul pentru întreaga perioadă a Penticostarului.

De la Duminica Tomei până la Înălțarea la cer a Domnului Biserică ne înfățișează starea mării dumnezeiești a lui Hristos, repetând în toate aceste zile multe cântări și rânduieli de la Paști, care ne țin în atmosfera de gând a Învierii lui Hristos.

De la Duminica Tomei până la Înălțarea la cer a Domnului, **toate rânduielile bisericesti încep și se termină cu cântarea înțreită a Troparului Învierii.**

Duminicile dintre Sfintele Paști și Înălțarea Domnului, pe lângă aceea că vestesc Învierii lui Hristos, sunt consfințite și amintirii unor întâmplări și persoane deosebite, care sunt obiectul slujbelor dumnezeiești din această perioadă. De la sărbătoarea Înălțării Domnului la cer până la Cincizecime, Biserică ne pune în atenție cele în legătură cu praznicul Înălțării.

În această perioadă sfintele slujbe înregistrează și o diferență caracteristică. În tot acest răstimp **nu se rosteste rugăciunea „Împărate Ceresc”,** care se va rosti doar la Pogorârea Sfântului Duh și de atunci în tot cursul anului bisericesc, la începutul tuturor

slujbelor.

Cu prima Duminică după Pogorârea Sfântului Duh-„A Tuturor Sfinților”, se încheie slujbele cuprinse în Penticostar, începând perioada Octoihului.

Specificul Penticostarului

Dacă Triodului îi este specifică pocăința, efortul omului în căutarea lui Dumnezeu, Penticostarul încununează acest efort, prezentându-L pe Dumnezeu în ipostază în care El se pleacă spre om pentru a-l face pe acesta părtaș darurilor Sale. Observăm încă o dată strânsă legătură Triod-Penticostar, care explică foarte bine faptul că cele două cărți de cult au format mult timp, un singur corp.

În perioada Postului Mare, omul se supune unui îndelungat efort ascetic, dar întreaga pocăință pe care el o face în acest timp, este însoțită de nădejde, de speranța că efortul lui va fi încununat, ori această bucurie a încununării învăluie de-a dreptul creștinătatea în noaptea Paștilor, când Penticostarul vestește întregii lumi Învierii lui Hristos, chemând întregul univers să se împărtășească de bucuria cea mare a Învierii Domnului.

În ultima duminică a Penticostarului, Biserică îi are în atenție pe toți sfinții din toate timpurile, mărturie a conlucrării omului cu darul pe care Dumnezeu i-l dă necentenit. Sfinții sunt o mărturie a unității, a bucuriei din Împărăția lui Dumnezeu deschisă prin Învierie, la ospățul căreia suntem invitați toți pentru a ne desfăta de împreună-petrecerea cu El.